

Stilling, som Skibsførerstillingen efter min Mening er, medmindre der foreligger tvingende Nødvendighed derfor.

Det andet Forhold, der har været mig paafaldende, er, at man i hvert Fald tidligere gennem en Aarrække Gang paa Gang har haft det Særsyn, at et Skib, naar det her i Landet ikke kunde holdes i Fart som Følge af, at Driften gav Underskud, kunde betale sig, naar det blev solgt til et af Nabolandene. Dette er atter og atter blevet begrundet med, at der her hjemme under forskellige Former stilles for store Krav til vor Søfart. Jeg finder, at det, at der i vort Land har været stillet eller maaske endnu stilles eller kan blive stillet for store Krav til Søfarten, vilde være at betragte som en Ulykke for Landets økonomiske Liv. Der har derfor ogsaa af den Grund fæstnet sig det Forsæt hos mig, at jeg vil afslaa at være med til en Skærpelse af Fordringerne til dansk Søfart, hvis der da ikke foreligger tvingende Nødvendighed derfor.

Min Ængstelse eller Tvivl, om man vil, i denne Henseende er yderligere blevet bestyrket ved forskellige Omstændigheder. Der har om denne Sag fundet indgaaende Forhandlinger Sted i Fællesrepræsentationen for dansk Skibsfart; ved en af disse Forhandlinger har Ministeriet for Handel og Søfart været repræsenteret ved sin paa dette Omraade mest kyndige Embedsmand, og denne har under Debatten sagt: „Det er nu en Gang saaledes, at dansk Skibsfart langt fra har den samme naturlige Basis som mange andre Landes Skibsfart“. Hvis det er rigtigt — og denne Ytring er altsaa fremsat fra autoritativ Side — synes jeg, vi maa være dobbelt betænkelige ved at paalægge dansk Skibsfart nye Byrder.

Jeg skal henvise til et andet Forhold. Hvad enten Resultatet af den nu foregaaende forfærdelige Krig maatte blive det ene eller det andet, er der vist eet Resultat, som er aldeles givet, og det er, at den uhyre Ødelæggelse af Værdier, Varer og Genstande, som nu finder Sted, efter Krigen maa medføre en Udveksling af Varer mellem de forskellige Lande og Verdensdele, som Verden: maaske endnu aldrig har set Mage til. Danmark maa som en søfartdrivende Nation være belavet paa at løse sin Part af denne Op-gave, og det forekommer mig derfor, at Øjeblikket til nu at stille nye Krav til vor Søfart er valgt saa slet som muligt — stadig under Forudsætning af, at disse Krav kan hemme Søfartens Trivsel.

Naar vi nu skal se nærmere paa Lov-

forslaget, maa vi først og fremmest spørge, hvad det gaar ud paa, og jeg tror at turde sammenfatte dets Hovedhensigt — bortset fra en Række mindre, rent saglige Spørgsmaal — i disse to Hovedpunkter: For det første at fastslaa Eksamenskrav og andre Krav, som af det offentlige skal stilles til en Del af Personalet i danske Skibe, og for det andet at ordne den Undervisning, der skal gaa forud for en Del af disse Eksaminer. Dette tror jeg at turde betegne som Lovforslagets Hovedopgave. Nu ligger Sagen imidlertid saaledes for, at vi ikke her i Tinget vil være i Stand til at danne os en nøjagtig Mening om, hvorvidt der paa selve Undervisningsomraadet vil blive stillet større Krav til Eleverne i vore Navigationskoler end hidtil, idet Lovforslaget bestemmer, at det ved kgl. Anordning fastsættes, hvilke Krav der skal stilles ved de forskellige Eksaminer. Vi er derfor ikke i Stand til selv at bedømme dette Forhold, vi maa se hen til den højtærede Minister; men vi maa ogsaa se hen til og høre efter, hvad der siges fra anden Side. Det er nu saa heldigt, at vi af Forhandlingerne i Landstinget kan faa Vejledning med Hensyn til de to Hovedspørgsmaal, jeg fremsatte. Den højtærede Minister har i Landstinget udtalt — det findes i Landstingets Forhandlinger i Fjor Sp. 472 —, at, og det er dette Punkt, jeg tillægger megen Vægt, „Kravene til Dæksbefalingsmændene forøges ganske væsentligt“, og endvidere — det nævnes Sp. 473 —, at Hensigten er, „at man efterhaanden skulde se at komme af med de Skoler med det mindre Elevantal og maaske til sin Tid gaa over til egentlige Statsskoler“. Jeg skal først vende mig til det første Spørgsmaal, altsaa Spørgsmaalet om væsentligt at forøge Kravene til Dæksbefalingsmændene.

For at kunne klarlægge dette Spørgsmaal skal jeg først tillade mig at pege paa, hvad den nugældende Lov af 1892 i saa Henseende bestemmer. Den indførte to Eksaminer for Dæksbefalingsmænd: først den saakaldte almindelige Styrmands-eksamen. Til at tage den kræves der 12 Maaneder, og den berettiger Indehaveren til at være Skibsfører i al Fart over hele Verden og i et hvilket som helst Skib, undtagen blot Udvandrerbaade. Ved Siden af denne Eksamen har vi den saakaldte udvidede Styrmands-eksamen, der imidlertid er frivillig for al Fart undtagen for Fart med Udvandrerbaade. Denne Eksamen kan, naar man har den før omtalte almindelige Styr-